

Αλεξάντερ Σμορέλ, ο αντιναζιστής νεομάρτυρας

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Νεομάρτυς Αλέξανδρος εκ Μονάχου: Η μνήμη του τιμάται στις 13 Ιουλίου, επέτειο της θανάτωσής του με αποκεφαλισμό. «Λαιμητόμω τελειούται» θα μπορούσε να είναι η διατύπωση, αφού ο νεομάρτυρας αποκεφαλίσθηκε, καταδικασμένος σε θάνατο για «εσχάτη προδοσία» από το ναζιστικό καθεστώς, σε ηλικία 25 ετών.

Πρόκειται για τον Αλεξάντερ Σμορέλ, συνιδρυτή μαζί με το φίλο του Χανς Σολ, της αντιναζιστικής οργάνωσης «Λευκό Ρόδο», η οποία με προκηρύξεις που απέστειλε ταχυδρομικά προσπαθούσε να εξεγείρει τη συνείδηση των Γερμανών κατά του καθεστώτος.

Την αγιοκατάταξη πληροφορούμαστε από την επίσημη ιστοσελίδα του Πατριαρχείου Μόσχας (6.2.2012 στα ρωσικά). Ο άγιος εικονίζεται με τη λευκή ιατρική μπλούζα και να κρατά ένα σταυρό μαζί μ' ένα άσπρο τριαντάφυλλο, σύμβολο του Λευκού Ρόδου και ταυτόχρονα πασχάλιο σύμβολο, σύμβολο της νίκης

της ζωής πάνω στο θάνατο.

Το «Λευκό Ρόδο»

Η ονομασία προτάθηκε από το νεομάρτυρα, εμπνευσμένη από ένα απόσπασμα των «Αδελφών Καραμαζώφ» του Ντοστογιέφσκυ, του αγαπημένου του συγγραφέα: Είναι η στιγμή που περιγράφεται η επιστροφή του Χριστού στη γη, για να αναστήσει εκ νεκρών ένα κοριτσάκι. *«Το κοριτσάκι ανασηκώνεται στο φέρετρο και κοιτάζει τριγύρω, χαμογελώντας με ορθάνοιχτα απορημένα μάτια, κρατώντας ένα μάτσο από άσπρα τριαντάφυλλα που είχαν βάλει στα χέρια της...»*. Τότε, ο Μέγας Ιεροεξεταστής αναγνώρισε και συνέλαβε το Χριστό και ακολούθησε ο περίφημος μονόλογός του...

Ο πυρήνας της κίνησης απαρτιζόταν από φοιτητές της ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου του Μονάχου, οι οποίοι σπούδαζαν, όντας παράλληλα ενταγμένοι στο στράτευμα. Μετά τη μάχη του Στάλινγκραντ κλιμάκωσαν τη δραστηριότητά τους, μοιράζοντας προκηρύξεις χέρι με χέρι και αναγράφοντας αντιχιτλερικά συνθήματα στους τοίχους.

Για το λόγο αυτό, η όργάνωση, που επί μήνες ήταν στο στόχαστρο της Γκεστάπο, μπόρεσε να εξαρθρωθεί στις 18 Φεβρουαρίου του 1943. Τέσσερις μέρες μετά, με συνοπτικές διαδικασίες, εκτελέστηκαν με αποκεφαλισμό τα αδέλφια Χανς και Σοφία Σολ και ο Κρίστοφ Πρόμπστ, από το «λαϊκό δικαστήριο» του διαβόητου Ρόλαντ Φράισλερ.

Ο Αλεξάντερ Σμορέλ είχε την ίδια τύχη στις 13 Ιουλίου της ίδιας χρονιάς, αφού συνελήφθη τον Απρίλιο. Στη δίκη του δεν προσπάθησε να ελαφρύνει τη θέση του. Με παρρησία ομολόγησε ενώπιον του Φράισλερ τις αντιναζιστικές πεποιθήσεις του, προκαλώντας την υστερική αντίδραση του Φράισλερ, που ούρλιαζε αποκαλώντας τον «προδότη».

Είχε γεννηθεί στη Ρωσία από Γερμανό πατέρα, γιατρό, από χρόνια εγκατεστημένο στη Ρωσία και Ρωσίδα μητέρα. Για το λόγο αυτό ήταν βαπτισμένος Χριστιανός Ορθόδοξος. Παρά το γεγονός ότι ο πατέρας του και η μητριά του ήταν ρωμαιοκαθολικοί, ο Αλέξανδρος ανατράφηκε ως Ορθόδοξος. Παρακολούθησε μαθήματα ορθόδοξης κατήχησης, εκκλησιαζόταν τακτικά και τον έβλεπαν συχνά με μια Βίβλο. Όπως φαίνεται και από την αλληλογραφία του, είχε διαβάσει κείμενα των Πατέρων της Εκκλησίας.

«Ομολογώντας σθεναρά την Ορθόδοξη πίστη, αντιστάθηκε στο άθεο ναζιστικό καθεστώς και εξώθησε τους στενούς του φίλους και συμφοιτητές να κάνουν το ίδιο, ιδρύοντας την κίνηση του “Λευκού Ρόδου”»,

τονίζεται σε σχετική ανακοίνωση στην ιστοσελίδα της Ρωσικής Υπερορίου Εκκλησίας, ενώ στην ιστοσελίδα του Πατριαρχείου μεταφέρεται απόσπασμα της ομιλίας του Μητροπολίτη Ανατολικής Αμερικής της Ρωσικής Υπερορίου Εκκλησίας Ιλαρίωνα Καπράλ κατά την αγιοκατάταξη: «Με την αυτοθυσιαστική ζωή του, την καρτερία του και το μαρτυρικό του θάνατο, ο Αλεξάντερ Σμορέλ έδωσε μαρτυρία της αγάπης του για το Θεό και την εικόνα Του, η οποία αντανακλά στον πλησίον».

Το περιεχόμενο των προκηρύξεων του Λευκού Ρόδου, των οποίων βασικός συντάκτης ήταν ο νεομάρτυρας, μαζί με τον Χανς Σολ, είναι γνωστό στους αναγνώστες της «Χ» και οδηγεί στο ασφαλές συμπέρασμα ότι ο αγώνας δεν ήταν στενά πολιτικός. Στην 4η προκήρυξη, τονίζεται μεταξύ άλλων:

«Κάθε λέξη από το στόμα του Χίτλερ είναι ένα ψέμα. Όταν μιλά για ειρήνη, εννοεί τον πόλεμο και όταν κατά τρόπο βλάσφημο χρησιμοποιεί το όνομα του Παντοδύναμου, εννοεί τη δύναμη του κακού, τον εκπεσόντα άγγελο, το Σατανά. Το στόμα του είναι το δύσοσμο στόμιο της Κολάσεως και η ισχύς του εκ βάθρων καταραμένη.

Είναι αλήθεια ότι πρέπει να αγωνιστούμε κατά του εθνικοσοσιαλιστικού τρομοκρατικού κράτους με ορθολογικά μέσα. Όμως, οποιοσδήποτε εξακολουθεί να αμφισβητεί την πραγματικότητα, την ύπαρξη δαιμονικών δυνάμεων, θα έχει αποτύχει σε μεγάλο βαθμό να αντιληφθεί τη μεταφυσική διάσταση αυτού του πολέμου. Πίσω από τα συγκεκριμένα, ορατά περιστατικά, πίσω από όλες τις αντικειμενικές και λογικές διαπιστώσεις, βρίσκουμε το υπέρλογο στοιχείο: Τον αγώνα ενάντια στο δαίμονα, ενάντια στους υπηρέτες του Αντιχρίστου.

Παντού και πάντοτε, οι δαίμονες παραμόνευαν στο σκοτάδι, περιμένοντας τη στιγμή που ο άνθρωπος είναι αδύναμος: όταν με τη δική του βούληση εγκαταλείπει τη θέση του στην τάξη της Δημιουργίας, όπως δημιουργήθηκε γι' αυτόν από το Θεό εν ελευθερία - όταν υποχωρεί στη δύναμη του κακού και αποχωρίζεται από τις άνωθεν δυνάμεις - κι αφού θεληματικά κάνει το πρώτο βήμα, οδηγείται ολένα στο επόμενο με ραγδαία επιταχυνόμενο ρυθμό.

Παντού και σε όλους τους καιρούς της μεγαλύτερης κρίσης, έχουν εμφανισθεί άνθρωποι, προφήτες και άγιοι, που αγαπάνε την ελευθερία τους, κήρυξαν τον Μοναδικό Θεό, και με τη βοήθειά Του οδήγησαν το λαό στην αντιστροφή της πτωτικής του πορείας.

Ο άνθρωπος είναι, βέβαια, ελεύθερος, αλλά χωρίς τον αληθινό Θεό είναι ανυπεράσπιστος ενάντια στο κακό. Είναι σαν καράβι χωρίς πηδάλιο, στο έλεος της θύελλας, σαν μικρό παιδί χωρίς τη μητέρα του, σαν σύννεφο που διαλύεται στον αέρα. Και σε ρωτάω, σαν Χριστιανό που αγωνίζεσαι για τη διαφύλαξη του πιο πολύτιμου θησαυρού σου, μήπως διστάζεις, μήπως ξεπέφτεις στη δολιότητα, τον

υπολογισμό και την αναβλητικότητα, με την ελπίδα ότι κάποιος άλλος θα σηκώσει το χέρι για να σε υπερασπίσει; Δεν σου έδωσε ο Θεός τη δύναμη και τη θέληση να αγωνιστείς; Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό εκεί που είναι πιο δυνατό, και είναι πιο δυνατό στην εξουσία του Χίτλερ».

Η πλατεία των αδελφών Σολ στο κεντρικό κτίριο του πανεπιστημίου του Μονάχου. Ονομάστηκε έτσι επειδή εκεί συνελήφθησαν από τις ναζιστικές αρχές οι πρωταγωνιστές της οργάνωσης Λευκό Ρόδο.

Οι Γερμανοί γνώριζαν για τα εγκλήματα του Ναζισμού

Στη 2η προκήρυξη καταγγέλθηκε ο διωγμός των Εβραίων της Πολωνίας και η εξόντωση τουλάχιστον 300.000 από αυτούς, καθώς και ο διωγμός εναντίον των ελίτ της πολωνικής κοινωνίας με τον εγκλεισμό των πρωτότοκων γιων της πολωνικής αριστοκρατίας σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και των θυγατέρων σε πορνεία των Ες-Ες στη Νορβηγία.

«Γιατί σας τα λέμε όλα αυτά, αφού τα ξέρετε πολύ καλά, κι αν όχι τα συγκεκριμένα, άλλα, το ίδιο σοβαρά εγκλήματα που διέπραξε αυτή η τρομακτική συμμορία υπανθρώπων;», διερωτάται το φυλλάδιο, που είναι ταυτόχρονα και ντοκουμέντο συνενοχής της πλειοψηφίας και κατάρριψης του όψιμου ισχυρισμού ότι δήθεν δεν γνώριζαν...

«Ο κάθε άνθρωπος επιθυμεί να απαλλαγεί από μια τέτοιου είδους ενοχή, και ο καθένας ακολουθεί το δρόμο του με την πιο ήρεμη και ήσυχη συνείδηση. Όμως, δεν μπορεί να απαλλαγεί: είναι ένοχος, ένοχος, ένοχος! Δεν είναι, όμως, αργά, να απαλλαγούμε από αυτή την εξόχως κατακριτέα και υπόλογη για όλες τις πλάνες κυβέρνηση, για να απαλλαγούμε από ακόμη μεγαλύτερη ενοχή.»

Ποτέ μη ξεχνάτε το Θεό!...

Άφησε τελευταία παραγγελία του στον πατέρα του και στη μηριά του, στο τελευταίο του γράμμα πριν οδηγηθεί στη λαιμητόμο: «Σήμερα, με τη θέληση του Θεού, η επίγεια ζωή μου θα κλείσει, προκειμένου να μεταβώ σε μιαν άλλη, που ποτέ δεν θα τελειώσει, όπου όλοι μας θα συναντηθούμε... Δυστυχώς, το χτύπημα αυτό θα είναι πιο σκληρό για σας παρά για μένα, γιατί φεύγω με τη βεβαιότητα ότι υπηρέτησα την αλήθεια. Αυτό με αφήνει με ήσυχη τη συνείδηση, παρά το γεγονός ότι είναι κοντά η ώρα του θανάτου...

Σε λίγες ώρες θα είμαι σε μια καλύτερη ζωή, κοντά στη μητέρα μου και δεν θα σας ξεχάσω. Θα παρακαλέσω το Θεό να σας χαρίζει γαλήνη και ειρήνη. Θα σας περιμένω! Και πάνω απ' όλα, ένα πράγμα, φυλάχτε στις καρδιές σας: Ποτέ μη ξεχνάτε το Θεό!»

Στις 18 Μαΐου 1943 τους έγραφε: «...Πρόσφατα διάβασα κάτι σ' ένα πολύ καλό και με πολλά νοήματα βιβλίο, που ταιριάζει σε όλους εσάς: «Όσο μεγαλύτερη είναι η τραγωδία της ζωής, τόσο πιο δυνατή πρέπει να είναι η πίστη μας, όσο πιο καταδικασμένοι μοιάζουμε, με τόση μεγαλύτερη εμπιστοσύνη πρέπει να αφήνουμε τις ψυχές μας στα χέρια του Θεού Πατέρα.» Έγραφε ο Αββάς Θεόδωρος από το Βυζάντιο, [Θεόδωρος ο Στουδίτης] «Για το λόγο αυτό ευχαρίστησα το Θεό για τις δοκιμασίες μου, και άφησα τον εαυτό μου εντελώς στις ανεξερεύνητες βουλές της Προνοίας Του...»

Από τον Φεβρουάριο του 2012 ο Αλεξάντερ Σμορέλ τιμάται ως τοπικός άγιος στην επισκοπή Γερμανίας της Υπερορίου Εκκλησίας της Ρωσίας. Η Εκκλησία αυτή, των Ρώσων εξορίστων, είχε έλθει σε ρήξη με το Πατριαρχείο Μόσχας επικρίνοντας τη

σχέση του τελευταίου με το σοβιετικό καθεστώς, αλλά επανήλθε σε κοινωνία μαζί του και συνακόλουθα με τις υπόλοιπες Ορθόδοξες Εκκλησίες το 2007. Η αγιοκατάταξή του ήταν η πρώτη μετά την επανένωση των δύο αυτών Εκκλησιών.

Πνευματικές, λοιπόν, οι αφετηρίες του αγώνα του νεομάρτυρα Αλεξάνδρου και του Λευκού Ρόδου: Η εγκληματική φυσιογνωμία του ναζισμού συνδέεται αιτιωδώς με τον αντιχριστιανικό και νεοπαγανιστικό του χαρακτήρα. Αποτέλεσμα πειρασμού είναι η παραίτηση από το θείο δώρο της ελευθερίας, που οδηγεί σε όλο και μεγαλύτερη κατάπτωση. Συνενοχή είναι και η ανοχή εκ μέρους των πολιτών στα εγκλήματα εις βάρος του κάθε πλησίον, από μια εξουσία που είναι όχι μόνο τυραννική, αλλά και συμμορία του κοινού ποινικού δικαίου.

Αντίσταση

«Γιορτάζουμε την ακτινοβόλο μνήμη σου, μιμούμενοι το θάρρος σου, με αντίσταση στις αντίθεες δυνάμεις και εχθρούς». Από το τροπάριο του Αγίου, ο οποίος πρέπει να φωτίσει και εμάς τους Έλληνες, σε μια εποχή που δεχόμαστε ανάλογους πειρασμούς. Το ψυχικό σθένος με το οποίο ο νεομάρτυς Αλέξανδρος και οι άλλοι νέοι του Λευκού Ρόδου βρήκαν το θάρρος να καταγγείλουν τις αντίθεες πρακτικές της ίδιας της πατρίδας τους, με τίμημα την ίδια τους τη ζωή, ας μας εμπνέει να αντιστεκόμαστε στην επέλαση των Ελλήνων νεοναζιστών.

Από την εφημερίδα ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

Πηγή: e-theologia.blogspot.gr